

Животите на Мария Русалиева

Казват, че всеки живот е един роман; да добавим – поне един филм. В случая с Марийка-Русалийка, както с любов я наричат мнозина около нея, материалът набъбва къмто сериал. Шегата настрана, така и стана. Поради огромния интерес на зрителите след излъчване на филма от поредицата „Умно село“ – „Животите на Мария Русалиева“, бяхме доведени дотам, да произведем втори филм. Ала не с остатъци от заснетия материал; ами чисто нов. И така, ето ни с „Животите на Мария Русалиева – 2“!...

Всъщност колко са животите ѝ, тя си знае най-добре. Заниманията ѝ с астрология завихриха около нея една мистична аура, към която спасително посегнаха не един и двама колеги от съсловието, бездруго податливо на всякакви внушения от отвъдното. А така също и целокупният български народ, сдобил се с телефона ѝ. Към днешна дата има нейни приятели, които не летят със самолет, не приемат предложения за работа, не правят и стъпка без да я сверят с Мария, а дузини театрални бебета пък получиха имената си след нумероложки консултации с жрицата Русалийка... (всъщност Русалиев е име, което Теодор Траянов дал на баща ѝ, писателя Ангел Пенков, обвързвайки го с мистиката на езическите легенди за невидимите духове-русалиите...)

Лично аз, не че съм толкова скептична, но дори да приема, че Мария притежава „карма номер 7, с лунен северен възел във везни и южен възел в Овен“... никак не мога да приема, дето се пада в хороскопа ѝ, че „в предишният си живот бяхте: вероятно мъж...средновековен рицар, заминаващ на кръстоносни походи... японски самурай, уважаващ кодекса на честта... казак, привързан повече към коня си, отколкото към жена си... или воин на африканско племе...“ Като гледам снимките от предишния ѝ живот на действаща актриса, виждам единствено невероятната красавица с искрящи бадемови очи, при това крехък миньон, завъртял главите на пълчища мъже без значение на възрастта, на някои от тях имам документирано личното признание. В главата си дописвам и история, за която съм чувала, но нямам доказателства – за това колко влюбен в нея е бил собствения ми свекър, режисьорът Николай Люцканов. Мълвата разнася романтичната история как на едно дълго театрално турне из страната той изпращал цветя за нея във всеки град, в който трупата е пристигала. Тя, разбира се, абсолютно отрече тези слухове, ала някак толкова категорично и рязко, че чак ми се стори подозрително... Или така ми се иска на мен, с моята романтична нагласа към миналото...

С годините тя става някак все по-мъничка; чак се изпълваш с нежност като я видиш – като Алиса, глътнала „обратното“ хапче... Едни очи са останали от нея, горящи като въглени, усмивката ѝ, вечната, и един невероятен дух. От това крехко тяло винаги струи неизтребим оптимизъм и непоколебим позитивизъм. Едно здравословно лъчисто облъчване, което покрива целия периметър от човешки великани наоколо ѝ. Чудна е тая Мария Русалиева. Дали наистина не е една малка магьосница?...

- Хората не живеят само за един живот. Живеят много животи, за да достигнат постепенно все по-голямо съвършенство. Там, където отива човек след като умре, той вече пътува в по-горните светове. И се събира със сродни души. Питаш ме как привижда човек земния си път... Вижда го като жалони. Движи се между главните събития, между онези неща, които трябва тук да преживее. Да ги изпълни, за да може междувременно душата му да стане все по-пречистена, все по-светла, по-свята дори. Ако иска да стигне до тази, ако иска да се съедини с тази велика космическа субстанция. И повече да не се връща... Това е най-прекрасното...

- Последно каква си била в предишния си живот?

- В последния си живот съм била брамин в Индия. Искам много да го видя това място, ама сигурно няма да ми се отдаде. Много съм била горда, много захласната така, по своята интелигентност, видиш ли... Много съм се превъзнасяла, и сега на земята изплащам това.

. Затова ми се каза: сега ти трябва да служиш на хората и да им отваряш очите за разни неща...

- Аз мисля, че това е награда, а не изплащане – да ти се даде трето Око; око на прозрението...

- Това също е предвидено. Че все по-големи групи от хора ще достигат – по едно и също време - до прозрението за дълбокия духовен смисъл на човешкото съществуване. Ние влязохме в епохата на Водолея. Казват, че (аз не съм астролог и не съм много наясно с всичките тези неща), когато Луната била в седми Дом, а Марс съвпаднал с Юпитер, настъпва тази епоха – странна, очаквана. Всичко обръща с главите надолу, ексцентрична...

- За какво те търсят хората?

- Търсят ме да им направя цялостен хороскоп. И главно, когато нещо са преживяли. Или им предстои операция например. В какъв ден да я правят дали да я правят сега, или не... Всеки орган от човешкото тяло, представи си, се управлява от определен знак. Примерно – Козирог. Козирогът управлява костите и зъбите. Затова, ако трябва да си вадиш дори зъб, по-редно е да не го извадиш, когато луната този или утрешния ден е в Козирог, защото може да се появи някакво усложнение. Ето, днес през нощта се роди едно бебе, на което помолих майката – стискай, да влезеш в 11-то число. Защото 10-то е колелото на съдбата – капризна, варираща: означава издигане, падане, пак обратно и т.н. Докато 11-то число носи величие на духа, мъжество, храброст, доблест, то е числото, което носи доверие в себе си, помощ, подкрепа. Обади ми се моята приятелка, която е баба на това дете и ми казва: знаеш ли, родила го в 3 сутринта, стискала... Леля Мария каза да не дойде по-рано... (смее се). Да не ти говоря моите колеги, колежки, така. Обаждат ми се за името например. Това вече се знае от цял свят, добре е името да съвпада със сбора от числата на малкото и голямото име. В края на краищата човек може и да си смени името. Ще дам пример с Линкълн, който е бил убит. Името му показва 16, а 16-о число означава падане от кула, човек с корона на главата, който пада надолу. Това го има дори във втората книга “Звездни знаци”...

И такива работи... понякога просто си говорим. Те благодарят, а аз казвам – ама няма за какво... Не, казват: “гласът ти ме успокои... Вие ме успокоихте.” Ето какво си мисля: когато аз съм искрена - не да им покажа аз колко знам и какво мога или аз коя съм, а просто искам тези хора, като затворят телефона, да си кажат: може би не е така, както аз си мисля, може би аз прекалено чувствително гледам на този си въпрос, сигурно не съм съвсем обективен... И така да си дадат кураж..

- Ти се явяваш малко нещо като една магьосница...

- Не си се представям така, или поне, надявам се, че съм добра магьосница... За всеки случай съм сложила тук тези метли, де (жестикულიра с една декоративна метла); те помитат лошите неща...

- А какъв беше твоя земен живот, кажи сега...

- Първият ми живот беше на музикант, на певица, наричаха ме славей. Майка ми ме бе завела да гледам един филм за Шуберт, и до сега го помня. Беше с една голяма немска певица, и за първи път чух тогава неговата “Приспивна песен”. И можеш ли да си представиш – връщам се аз в къщи и изпявам безпогрешно тази песен. Цялата мелодия. Думите – не ги знам. Пея мелодията. И баща ми се втрещи (после той ходи да ми търси и думите и ги намери). Как така се случва, че аз, едно петгодишно дете, чувам една мелодия и я възпроизвеждам? След това - ходехме почти всяка вечер в Операта, в Народния театър – каквото чуех, го изпях, имах много висок колоратурен сопран и много ниски, почти стигащи до мецосопранови низини. Необичаен глас за едно малко дете. И като ме подеха, в училище, насам-натам, по концерти - „дете-чудо“... Отидохме веднъж заедно с баща ми при Морфова - тя му диктуваше своите спомени до самата си смърт - и седнахме на пианото, и татко каза: “я изпей на г-жа Морфова нещо!...”. Помня, че й изпах “Момичетата от Кадис” - една много сложна ария, колоратурна, и заприиждаха учениците на Морфова от съседната стая; като свърших - луди ръкопляскания. Тя обаче ме погледна и ми каза: “моето момиче, този вид гласове, изключителни гласове, не остават – когато бъдеш жена, вече няма да го имаш, знам това нещо от много дълъг опит...

- Баща ти Владимир Русалиев е писател, поет, дружал е с най-големите умове на България по онова време... Всички те са посещавали дома ви...

- Сигурно тези хора са ме формирали от най-ранната ми възраст и мисля, че баща ми много деликатно, много внимателно, е направлявал този процес... Той винаги ме слагаше на едно малко столче до себе си, когато в къщи идвах, да кажем, Асен Разцветников, Добри Немиров – прекрасен писател; идваше Стилиян Чилингиров, той тогава беше председател на Съюза на писателите и беше

беше мой кръстник, идваше Каралийчев, Камен Зидаров... Знаеш ли, че тримата – баща ми, Разцветников и Камен Зидаров, са от едно село - Драганово и тримата. Сега ги описвам в спомените си. Например как седят тримата и си говорят за това, как край ридовете на Драганово са пасли волове... и след това изведнъж заговарят за най-високи материи. За философи, за писатели. От Ницше до Артур Шницлер. Представяш ли си какви имена са се запечатали в детската ми глава; как после да не потърсиш да разбереш кои са всички са тия толкова светли хора.... Идваше и Теодор Траянов... Господи, ами и всички големи артисти от Народния театър са идвали у дома! Трендафилов, Иван Димов, Кисимов, Стаматов, аз просто... кой ли не е идвал вкъщи!

- А ти - на малкото столче...

- Аз на малкото столче си седя... с едни подстригани косички, защото ми беше рядка косата и мама все ме стрижеше до дъно. Имаше един свако, който идваше от време на време на гости и сега трябва да ти покажа (става и гримасничи) как вървеше той до мама и викаше: “ау, Елена, как можа да родиш туй жълто грозно дете”! Мама поглеждаше към мен: “Що бе, Георги? Бе то, като порасне, ще се разхубави.” Аз после, гледам се в огледалото, така ми стърчат ушите. Викам, верно, на нищо не приличам. Виж, мама беше много красива жена, изключително красива – казваха й “Хубавата Елена” и всички се възхищаваха безкрайно много от нея...

- Късметлийка си, че си се родила точно в това семейство...

- По-късно разбрах, че всъщност аз съм ги избрала, и че срещата ми с тях не е случайна..

- Но нали човек не избира родителите си!...

- Не, човек си избира сам родителите, според това каква съдба ще приеме в живота. Приемаме, че има прераждане, нали... И той слиза на Земята, където тези родители са готови да приемат това дете. Но това не значи, че човек отива без желание там, където му е предопределено да слезе. И поради тази именно причина, мисля си, в Евангелието пише “почитай майка си и баща си”... Вярно е, че много хора казват “то пък как ми се падна да се родя при тези родители, виж каква съдба ми отредиха!” А това е крайно погрешно. То е много лошо, първо за неговото вътрешно равновесие. Представи си какво спокойствие настъпва, когато един човек си знае, че той си е избрал родителите. Че той си е избрал да живее този живот. Че той си е избрал и страната, и града, ако щете. И хората, при които да дойде. Тогава той няма да ги обвинява за нищо, а ще обвини първо себе си...

- Интересна теория!

- Вземи Платон - нали знаеш, че моята първа любов беше философията – и теорията му за идеалната държава. Ние всички копнеем за това; нашето битие на земята е пренесеният копнеж по тази идеална държава; всичко тук на земята е отражение на ставащото горе; човек живее тук, спомняйки си онова, което е там. Сега това може да ти се струва фантазия, но виж то какви морални императиви носи - баща ми, който беше последовател на френските социалисти-утописти Жан Жорес, Симон, Фурие, Прудон, ми казваше: “виж какво, мойто дете, едно общество, една държава, трябва да бъде управлявана само от много високообразовани и изключително морални личности. Иначе нищо няма да излезе. И човек да застане и да иска да бъде на някакъв пост, и дори и най-малкия пост, от който зависят от него хора, той трябва да се обърне към себе си и да помисли способен ли е, заслужава ли той, има ли той тези качества, от които хората трябва да зависят.” Разбира се, те затова са и утописти. Щото никъде, никъде не се е създала такава държава, камо ли в България...

- А животът ти на актриса как започна?

- Този живот започна съвсем случайно, но уж случайно... Всъщност нищо случайно няма. Това, което на пръв поглед изглежда случайно, Юнг го нарича един а-каузален принцип в природата, който няма как да го обясниш. Как да обясниш някои съвпадения, които обаче ни тласкат точно в тази посока, която задължително трябва да преживеем в нашия живот...

- Но нали не сме някакви марионетки на съдбата?

- Не разбира се, как марионетки, ние имаме свободна воля. Обаче централните неща на живота си няма как да ги пропуснеш. Останалото е свободната ни воля. Ето, аз си следвах най-спокойно философията, и един ден точно 15.00 в 3 ч. следобед се оказах в къщи, пред пуснатото радио, за да чуя, че има конкурс за четци в Радиото, и че срокът за подаване на документи е 16.00 т.е. аз имам един-единствен час. Какво ме накара тогава внезапно да скоча и на бърза ръка да напиша едно заявление, какъв инстинкт!...

Написах това заявление почти безсъзнателно и отидох пред радиото. Заварих огромно количество народ, байчето застана отпред и каза – край, 16.00 ч., затварям. Как съм се добрала до входа – нямам, нямам спомен. А той ме погледна отгоре и каза “ау, колко си мъничка, дай заявлението, един повече или по-малко!..” и го мушна навътре. Този един час и този човек... Има едно велико чудо в живота – винаги се намира подходящият човек в подходящото време на подходящото място, за да определи нашия живот колкото трябва занаят. Тоест да ни вкара в живота, който ни предстои. Необяснимо чудо. И така, аз бях с Йордан Матов, Любка Алексиева, Петко Джамбазов, Георги Стойчев, и неколцина режисьори... И ние всичките после влязохме анблок във ВИТИЗ. Аз междувременно много тайно, ама много тайно бях опитала веднъж в школата и се бях поизложила там.... То беше под налягането на Вера Мутафчиева, която стоеше на чина зад мен в гимназията. Ето ти друг един мой живот, с моите невероятни съученички, които, Господи, всички станаха много известни хора. Тук (сочи зад гърба си) седеше Вера Мутафчиева, до нея – Славка Денева, Бог да я прости, дъщерята на художника Борис Денев, сама тя прекрасна художничка; пред мен седеше Лада Брашованова, дъщерята на музиколога проф. Брашованов, а встрани, тука седеше дъщерята на Антон Югов, моля ви се. Той тогава управляваше България (бил е вътрешен министър, б.авт). Ожени се после за сина на Шолохов, отиде там по степените и не знам вече какво стана с нея.... Но това е друга история!...

- Микрофонът е ключова дума в твоята биография на актриса, почти наравно с думата „сцена”...

- Трябва да ти кажа, че имаше прекрасни артисти, които се страхуваха от микрофон. Докато аз се страхувах от сцена, те се страхуваха от микрофон. Един от тях беше Апостол Карамитев. Там започна всъщност моята дружба с него, пред микрофона... Усещах, че той ме възприема, харесва ме. И аз - ела да видиш как се разтварях пред него, какви ли случки не.. дър-дър-дър-дър... и изведнъж светват червената лампа и аз “о, мила...” и не знам какво там, стихове или каквото и да е, а той прихва и вика “спри...!” А аз: какво има бе, Апостоле? “Аз”, вика, “докато се наглася да говоря и ти вече...” – аз веднага готова да включа в текста...

- Какво толкова му разказваше?...

- Какво ли не му разказвах... Една есен, спомням си много ясно, как той дойде и ми каза, “знаеш ли, ти ще ми струваш май много пари”... Защо? – питам. “Ами сега трябва да дам един обед или една вечеря, на която трябва да те поканя...” Че защо? „Ами седя си яз в една компания и те ми казват – я вземи разкажи нещо за един чешит във вашето съсловие и аз – почвам за теб, че то по-голям чешит от теб къде има?”. Аз малко се почудих, а той направо ми изигра какво им разказал: “Ами ето ви – Мария Русалиева - покани ме в своята червена кола, върза една червена кърпичка, сложи едни червени ръкавички, нито един път не погледна напред и ме закара до Народния театър...”... Защото аз (кипри се) – ах, Апостоле, ах, не знам какво си, ах туй, ах онуй, в това време покрай колата минава един човек с дълго конско лице - ах, това Митко Григоров ли е, тогава Митко Григоров управляваше България (отговаря за връзките на БКП с интелигенцията, б.авт)... Той пък човекът – така, ококори се като ни видя – аз имах от първите “Москвичи”, едни такива стъкла имаше... Та тогава разказвали, че пред Радиото пристигнала една кола без шофьор, защото аз не съм се виждала под стъклото... И още куп такива шеги по мой адрес има... Винаги оттогава, след неговата смърт, Апостол непрекъснато присъства до мен.

- По какъв начин?

- Това е много странно. Невероятно. В много тежки минути, примерно преди премиера. Уу, това е най-страшният момент за един артист..!. Тогава се вдига 200 кръвно, нали? Колкото един летец на изстребител горе, равно е с такова натоварване... И аз всеки път казвам – моля ти се, Апостоле, помогни ми. И имах чувството, че той ми вика “е, хубава работа! Ти ли ще се плашиш? Айде, айде сега, с теб съм.” И можеш ли да си представиш, това работеше, докато бях артистка. Няма премиера, няма тежък спектакъл, няма преодоляване някакво, в което той да не е взимал участие. И знаеш ли колко интересно нещо – сега ще ти кажа един случай. Като всички, и аз реших да отида на една гледачка, защото не знаех какво е това, дето става с мен. Викам, чакай да отида да видя на прав път ли съм, нали, бях почнала да правя моите хороскопи вече – сигурно е имало нужда някой да ми каже нещо и на мен... И както седя при нея, и изведнъж тя погледна нагоре и каза: “а, я виж, това е Апостол Карамитев. Какво прави той тука?...” Можеш ли да си представиш, изтръпнах. И й казвам, е, щом той е тука, значи е добре, че съм дошла..

- А иначе – какво, казваш: шеги с ръста ти?...
- Виж, бях на 13, когато видях, че не пораствам. Положих всякакви усилия да вдигна ръста си. Висях на греди, плувах, но така си останах: 155 см и половина. Много държах на този половин сантиметър.... Веднъж, когато цял ден се бях терзала дома с всевъзможни упражнения, баща ми дойде: "не се ли получава, малката? Не се бой, когато станеш на 60 години, и теб ще те откраднат!..." Това пък е друга една история. Имала съм прабаба татарка. Всъщност, тя живеела горе в едно татарско село в планината. И тогава отива дядото на баща ми като учител в това село и си хваща най-добрата разказвачка. Умеела да разказва приказки, татарски легенди. Мята я на рамото и си я прибрал. Заживели заедно, той междувременно станал и пчелар; освен това къщата му била на едно чепато дърво в гората. Така са живеели – така, на самото дърво си е направил колиба. Можеш ли да си представиш – на дърво?... На бабата обаче й омръзва да живее в гората, връща се в селото, в къща при своите деца. И тогава се появява гневен старецът планинец, и мята бабата татарка в пещта... Но баща ми, съвсем мъничък тогава, започва да удря стареца по гърба, вика за помощ, пристигат комшии, изваждат бабата татарка от пещта – той я мята пак на рамото и си я отнася в гората. Тази разпра става, когато бабата татарка е била на 60 години, представяш ли си..
- Не!... вече имам чувството, че разказваш само приказки...
- Ама не, как...
- Последно крадоха ли те теб или как...
- Виж сега, казах ти вече, че израснах в много духовен дом. Мама и баща ми, присъствала съм на прекрасните им разговори – много обичаха да разговарят. Като в пиесите на Шоу или на Чехов: сядат край една маса и почват да говорят. Разбираш ли, че това цял живот ми липсваше. Да седна с един човек – да седне срещу мен, и да си говорим дълго. Безкрайно дълго. Така си говорех майка ми и баща ми. Гледаха се любовно в очите и си говореха с часове. Аз си мислех, че това е най-лесното нещо: да седна срещу един мъж, той да ме гледа любовно и да си говорим с часове. Е, не можа да ми се случи чак така. Но това е друга тема. Друга история, съвсем друга история...
- Ама ти с тези познания, как не взе мерки за себе си поне?!...
- Анна Ненова, една от най-големите астроложки по едно време в България, идваше у дома. Имам, ако ти кажа, не знам колко хороскопа от нея. Нищо не изпълних от тези предсказания. Сега виждам, колко всичко е било вярно и колко пъти сега все я споменавам... Тя например ми казваше "не се жени", а аз й викам, защо ми казваш това? "Ти не трябва да се жениш. Ти имаш 20-о число.." . А аз казвам - какво е това 20-о число, защото аз го гледам, в центъра на всеки хороскоп?... А тя казваше: 'защото сега сме в 20-и век и 20-о число означава развод и нестабилно семейно щастие... но и приятни сюрпризи. И като ще имаш приятните сюрпризи, я недей се жени. Нищо добро няма да излезе от един твой брак!' Като че ли ми каза "не, жени се! Колкото можеш, повече!..." И не един – та ... 4 пъти! Това мое невероятно детство, аз май не можах да изляза от него...
- Значи сама си си виновна?!...
- Аз по принцип не се сърдя на никого. Дори и на онези, които махнат с ръка и казват: "А, Марийчето, тя е лека кавалерия!.. Дайте й там нещо да играе, да се хвърля по сцената..." И аз си казвам – ами то ми е... да, добре. Много пъти ми се е искало да изиграя някоя сериозна класическа роля, ама, първо, нямам тая фигура. Затова после, когато дойде Шекспир, когато трябваше с гласа си да го изиграя, да го изобразя – ето, това е другият мой живот...(през 80-те Мария заедно с актьора Михаил Петров озвучиха всички роли в шекспировите екранизации на БиБиСи, излъчени по БНТ, бел авт.) Искях да изразя с гласа си всичко онова, което по някакъв начин не ми е било позволено да покажа със себе си, с тялото си, на сцената.. Но ето че съдбата – отново съдбата – си знае работата....
- Пишеш книга със спомени – за какво ще разказваш, за всичко ли?
- За какво пиша? Почнах разни неща за моето детство, и когато стигнах вече до моето влизане в театъра, спрях. Защото когато разказвам за един артист, дори за себе си – какво мога да кажа? Какво съм правила, колко прекрасни роли съм изиграла, как съм започнала блестящо, да кажем с много хубави роли? Който е видял, видял. . Театърът е едно много странно и необикновено изкуство.

Как да го разкажеш и как да разкажа този миг на възхищение и удивление, както съм го запомнила още от дете: в залата на Народния театър съм; гледам или Ружа Делчева, Ирина Тасева, или Петя Герганова, Маргарита Дупаринова, Софка Атанасова, Мила Павлова, Славка Славова, Таня Масалитинова... всичките тези прекрасни актриси, и как да предам онова: “аах” – въздъхнато от публиката при тяхната първа поява на сцената.. Е, и на мен ми се случвало, но как да кажа: ах, какво беше!?!... Ами.. беше! Имаше го, но не можеш това да го предадеш, да го разкажеш. Ако човек не е бил там и не го видял... така че пиша по-скоро заради желанието да предизвикам едно духовно стремление, един интерес към нашето минало; знанието, че ние всъщност градим настоящето си върху основите на един страхотен духовен климат, завещан ни от страхотни личности. Че е имало духовна атмосфера в България и, че хората не са били кой знае колко по-богати. Аз съм преживяла 3 режима... Ето, искам да разкажа, че тези 3 воловарчета: Асен Разцветников, Камен Зидаров и баща ми, както и Каралийчев, от съседното село Стражица – това са били бедни селски деца, които са имали корав комат хляб в своите овчарски торбички. Но дядо ми е слагал в тези овчарски торбички и Байрон, и Шели, и Гьоте, и Чехов, и Тютчев...

- Спохожда ли те често Апостол Карамитев?

- Знаеш ли, от известно време не го срещам Апостол Карамитев... От което си мисля, че най-после неговата светла душа се е успокоила. Най-после той е отишъл в някакви други селения. Или пък се е преродил в някого... Дай Боже, дай Боже да е попаднал в идеалната държава. Но знаеш ли, кога го почувствах скоро? Когато бях решила да не пиша повече хороскопи. Да не се занимавам повече с нумерология. Една жена имаше срещу мен, на която точно тълкувах един хороскоп и знаеш ли колко странно, в момента, в който си казах, че не искам повече да се занимавам с това... един букет на масата имаше, той се раздвижи, през него мина някаква сила, той се раздели на две, и тогава усетих присъствието на Апостол, който като че ли ми казваше “Забранявам ти да правиш това...!” И аз попитах жената – ти видя ли това? Тя каза “да”. А чу ли шума? Тя каза “да”. Това беше, няма месец оттогава. Тогава разбрах, че всички тези мои видения ли да ги наречем, нещо такова, които имам от време на време, не са плод на някаква моя фантазия, а те абсолютно реално съществуват. Аз съм сигурна, че съществуват. Да, това е някаква карма; сигурно е трябвало да преживея всичките тези неща в живота си, за да разбера, че има нещо, което е извън нас и, че го има този друг свят. Всичко остава, нищо не се губи във Вселената. Всичко се запечатва някъде и който има много голяма сензитивност и му е дадено, вижда тези „записи”.

- Кармата на Мария...

- Да, кармата на Мария... Самото име означава един път, Сборът от буквите дава 26; 26 означава неосъществяване на проектите. Виждаш ли - почна нещо, то спира донякъде, свършвам го, почвам друго нещо – пак свършвам... Ала най-важното е това, което Мария е преживяла – малко ли е то?.. Така че, 26! 2 плюс 6 е равно на 8: активна, импулсивна и вироглава. Ето ме!....

Ах, Мария!... Май още няколко пъти ще дойдете на този свят преди да бъдете приета в загражденията на идеалната държава...